ANY III . BARCELONA 7 DE ABRIL DE 1894 Núm. 113

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

LO TEATRO REGIONAL

SETMANARI ILUSTRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

15 CÉNTIMS — SURT LOS DISSAPTES — 15 CÉNTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. . » 2 »
Los suscriptors del interior reben las obras del folletí encuadernadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, segón.
Bussó á la escala.

PREUS DE CADA NÚMERO:
Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . 15 »
Los números atrassats son al mateix preu y sense folletí.

Joaquím María Bartrina

Va neixer á Reus lo 26 d' Abril de l' any 1850 y morí en Barcelona lo 4 d' Agost de 1880.

La memoria de Bartrina mereix ser degudament honrada per tots los que estimém las glorias llegítimas de nostra patria. De ideas adelantadas, á no sorpendrel la mort en lo millor de la existencia, tindriam en ell un valent defensor del catalanisme militant. Pensador de primera forsa, las sevas obras tant las en vers, com las escritas en prosa, retratan al viu la seva personalitat. Era poeta per temperament, y com á tal, apassionat per tot lo generós y gran; pero, apassionat á l' hora dels progressos científichs dels temps moderns. La poesía no la comprenía sens basament científich, aixi com no concebía la ciencia, sense l' adorno de la forma poética, que la fá amena y comprensible á la inteligencia popular. D' aquesta armonía, de tant dols maridatje, son fillas totas las sevas obras; ensenyan, fan pensar y entretenen al lector d' un modo agradabilíssim. Pero sa fecundia era tanta, que no li quedaba temps pera comunicar al paper sas múltiples ideas, y per desgracia nostra, queda molt poch escrit d' ell.

En lo café, en las conversas entre amichs, y en las conferencias del Ateneo, era de escoltar y admirar fins allí hont arribava son preclar ingeni, donant opinions novas, originals y propias, sobre tota lley de problemas, científichs, literaris y sociológichs. Res estava vedat á la escrutadora penetració de la inteligencia seva, y al seu rededor se sentía un tan bé, que tothom li era amich; tals eran las sevas cualitats.

Va escriurer més en castellá que en catalá. Cuan ell florí, lo renaixement de nostre idioma, no havía de bon tros, prés lo vól que aixecá després del any 1880, pero en sos últims temps s' adoná de la importancia que té lo medi de espressió, y desde alashoras, escrigué sempre més en catalá, havent en 1878 en companyia d' un catalanista insigne, demanat autorisació pera fundar un periódich politich diari, escrit en llengua catalana, que hauría sigut lo primer en veurer la llum, mes no pugué lograr tal goig, perque fou negat lo permís de sortida, per qui podia ferho puig que no regian en materias de imprenta las disposicions d' avuy.

En vida, doná á la estampa *Algo;* un llibre de poesías, que molts autors de renom, estarian orgullosos de poder firmar y com pochs ó cap en lo seu género, conté la literatura castellana.

Després de la seva mort, se volgué recullir lo que anaba dispers en revistas y diaris; va ferse lo que 's va puguer; y s' estampá un llibre de 390 planas, de las cuals son en catalá prop de la meitat.

La seva pérdua sigué sentidíssima y lo seu nom viurá sempre en la memoria dels amichs, perpetuantse lo seu recort ab las obras que 'ns ha deixat, vera imatje del dupte, que en lo sigle XIX encarnaen son esprit analítich.

J. BRÚ.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

FAULAS

I.

Esbufegant y cansada
la locomotora deya:
¿Cóm es que sent jo la forsa
l' enginy débil me subjecta?
¿Cóm es que haig d' esser esclava
y anar tont las rails me menan?
¿No só forta? Vull ser lliure!
—Y fugint del camí recte,
volgué correr per los camps,
y 's mitj enfonsá en la terra;
y ella que esclava, corría,
al ser lliure, quedá presa.

La forsa sola no es lliure
y es suicida la llissencia.

II.

De sos lentes caigué un vidre
buscant un botánich herbas
y damunt d' una formiga
quedá 'l vidre al caure á terra.
Las formigas que passavan
s' aturavan ab sorpresa
al veurer á una germana
de tant rara corpulencia;
y la petita formiga,
de-sota del vidre presa,
convertidas en gegantas
las altras formigas veya.
Al mirarho, reya un sabi....
de la por d' ellas y d' ella...

Vestida ab vidre d' aument
cuanta y cuanta gent passeja!

JOAQUÍM M.ª BARTRINA.

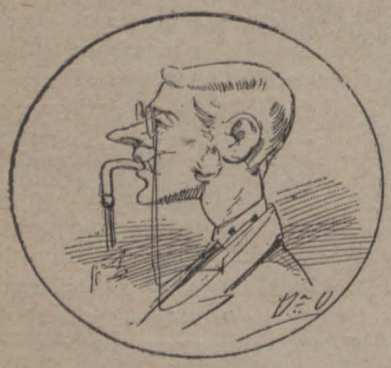

¡Si 'n faig patí de noyas!

TEATRO CATALÁ

LA TORNADA D' EN GARROFA.—Monólech semi diálech, en prosa, original de D. A. Ferrer y Codina. Estrenat la nit del 2 en lo teatro Romea.

S' estrená ab motiu del benefici del conegut actor y director senyor Goula que interprotá, ab molt acert, lo protagonista, secundantlo ab igual lluhiment, la senyora Parreño.

La obreta compté abundancia de xistes que denotan ing ni al costat d' altres quina cruhesa, en lloch de hilaritat, inspiran repugnancia, á quin defecte opiném deu atribuhirse la falta d' éxit. L' autor no sigué demanat.

X.

SERVIUS.—Monólech en prosa, original de D. Joan Vidal Imbert. Estrenat lo dia 1 en la Societat «Centre Católich» de Granollers.

Fou ben rebut per los que en aquell teatro concorren; veyentse l' autor obligat á sortir en escena rebent ademés dels aplausos una corona de llaurer y una escribanía de metall nikelat.

Los que assistiren en lo mentat teatro lo dia de l' estreno no trobaren la obra bastant llarga y creuhen que l' autor tindria de fer alguns *cortes* per allenguerir la primera producció, que lo Sr. Vidal ha posat en escena.

C.

LA SERP DE LA GELOSIA.—Drama en tres actes y en vers, original de D. Pere Reig y Fiol. Estrenat la nit del 3 de Abril en lo teatro Romea.

Es la segona producció de un autor, qu' era ja conegut per l' obra *Lo baster de Santa Pau*, drama que lográ merescudament lo favor del públich cuan lo seu estreno en lo «Circo Español modelo».

La gelosia, aquesta passió avasalladora que ha sigut nervi de grans inspiracions pera 'ls autors de primer orde, es la escullida per lo Sr. Reig pera servir de fondo als cuadros que 's desenrotllan en lo seu drama.

Aquest es d argument sencill, d' escenas entretingudas y conté algún toch dramátich ben trobat y entés.

Hem observat en aquesta obra alguna felís disposició del autor pera 'l conréu del género cómich.

Lo final del acte primer produheix molt bon efecte, y la situació última del acte tercer que desenllassa la fábula escénica, va merexer la aprobació dels espectadors.

La concurrencia fou numerosa, com no s' acostuma á veurer en estrenos d' obras d' autors novells.

Al caurer lo teló del acte primer, los aplausos obligaren á que s' aixequés de nou, y s demaná ab insistencia al autor, que excusá la seva surtida fins al últim del drama. Alashoras los aplausos se multiplicaren y lo Sr. Reig fou obgecte d' una expontánea manifestació d' agrado.

La representació no va passar de mitjana, distingintse los Srs. Soler y Capdevila y la Sra. Clemente.

B. S.

COMPARACIÓ

Com la rosa es nostra ditxa,
Que neix al eixir lo sol
Y que cuan aquét s' apaga
'S seca y mort.

—

Com la trista sempreviva
Que viu molt y prop la mort,
Es lo dol, que al cor entrista,
Y que dura molt!.

JOSEPH ESCACHS Y VIVED.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

—¡Vigila, noy!...
—Anèu descansat, que jo ja vaig al radera.

Lo favor del amich

Lo dia d' autos

En Joseph es amich d' en Joan. En Joseph es rich, en Joan es pobre. Que s' hi fará? En Joan tenia un establiment y ha tingut de tancarlo. Escriu una carta patética á n' en Joseph, suplicant al amich que, si no vol veurel en l' oprobi, en la ruhina, li deixi 5000 pessetas.

En Joan espera ab ansia al dependent.

Ja 'l veu venir. En Joan s' hi tira á sobre.

Oh! alegria, oh' deliri. Lo dependent porta cinch bitllets de mil pessetas. Alashoras en Joan ab frenétich entussiasme:

—Maria, filla meva, Gertrudis, estimada esposa... veniu desseguida, ah, quin cor... Un home extraordinari, una alhaja! L' admirable, l' estimat Joseph ha dit que si... mireu... m' ha deixat cinchmil pessetas... Entri, senyor Ramon, vull que tothom senti lo que proclamo ab orgull: En Joseph, lo meu inseparable amich, m' ha deixat cinch mil pessetas, me torna la vida.

Ah! Joseph, ets lo meu salvador.

Sis mesos després.

En Joan conversa ab la seva dona:

—Si; he vist á n' en Joseph, y donchs?

—Li has tornat la primera partida de las 5000 pesetas?

—Cuatremil ..

—Me semblava qu' eran cinchmil.

—T' enganyas. Encare que no es cuestió de xifra, m' ho sembla. Cuan un amich fa algun favor á un altre amich... no 's tassa la seva generositat. Si estich agrahit com si m' hagués deixat mitx milló... Confesso que m' ha extranyat bastant, lo paper que m' ha fet al presentarme avuy á casa seva

—Per qué?

—Parlante ab franquesa m' esperava que 'm rebria milló.

—Con? No t' ha rebut be?

—Ni be.. ni mal. Me sembla que havent tingut lo mérit de referme depressa, fa sis mesos, deuria saber que un hom no 's refá de un salt; que la cantitat que li he dut, m' hauria vingut tan bé. Paraula d' honor, cuan m' he tret lo diner de la butxaca, estava confiat que faria tornármeli á ficar.

—Y ell?

—Ell; com si tal cosa, se l' ha ficat desseguida à la seva. No tothom té aquella delicadesa de qu' estant dotadas las ánimas serenas...

Al cap d' un any

En Joan enrahona ab la seva fil'a.

—Papá, sabs que demá es lo meu Sant?

—Ja ho sé. Donarém una gran festa pera celebrarlo.

—Y no has convidat al nostre benefactor?

—A qui? à n' en Joseph? No hi ha perill .. Si jo m' en descuidés.. ja hos cuidariau vosaltres de reco damho... En aquesta casa no se sent més que 'l seu nom.

—Va ser molt bó per nosaltres....

—Ja ho crech! Calculeu, va deixarme tres mil pessetas!

—Jo creya que 's tractava de...

—De tres mil miserables pessetas, senyoreta...

—Per Deu, papá, no s' enfadi.

—No 'm deixeu ni un moment, Joseph d' aquí, Joseph d' allá... no puch mourer un peu, encendre un misto, sense sentirme xiular lo seu nom á las orel'as S' acabará per pagárseli triple los dinés que va deixarme!

Al cap de dos anys

En Joan conversa ab un amich.

—Que tal? Que 'n sab del senyor Joseph?

—Sts!

—Que no 'l veu sovint?

—Sche!..

—Que han tingut alguna cosa?

—Ab ell? Oh! no!

—Ja volia dir. Una persona que va ferli un servey de aquella especie, que vosté va quedarne tant agrahit

—Y encare n' hi estich, ab tot y retornarli desseguida las dos mil pessetas que vá deixarme.

—Com? Eran sols dos mil? Jo 'm creya ..

—Que? Li han dit qu' eran més?

—No, no, un mal entés...

—No, es inútil que dissimuli. M' han assegurat que 'n Joseph, ha escampat que si vá fer tant... ó cuant. La gent tot s' ho creu. Si jo m' hagués pensat una cosa semblant, no li hauria aceptat ni cinch céntims.

Al cap de deu anys

En Joan es millonari, dona una espléndida festa.

La conversa es general...

—A propósit, diu un, m' han notificat la mort, en últim grau de miseria, de un home, molt rich altres temps, un tal senyor Joseph. Me sembla que vosté Joan l' havia conegut ..

—Si —respon en Joan,— un pobre diable al que vaig prestar alguns centenars de pessetas que no deuré cobrar may més!

Tot l' auditori aixeca 'ls ulls al cel ab admiració!..

Epilech.

Oh! la gratitut.

Trasplantat per J. Ximeno.

—Bel–lísima Elvira, io t' adoro. E voi?....
—Ja li diré demá, avuy no vuy dimentidas.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

LA DÓNA MISTERIOSA

M' atrau ab sas miradas,
ab sos gestos m' atia
á dirli mil vegadas,
á confessarli un dia:
—Tu ets de mon cor: pau, bonansa y ditxa,
ta bellesa m, encanta...—
¡Es ah! que aquesta dona es un misteri
y estant á vora seu temo;.. m' espanta!

Somriert, sovint me mima,
xamosa m' aconhorta,
ignoro si m' estima
ó si quimera 'm porta.
Res puch compendrer d' eix fatal enigme,
sa presencia jo anyoro....
¡mes ah, que al recordar que so tal volta
juguet de son amor... de ràbia ploro!

¿Que vol de mi eixa dóna?
¿que pensa de ma pena?
ma vida alegra y bona
vers ella m' encadena.
¿Vol riurers de mon cor?.. doncas ja ho logra;
¿vol ab ma mort sa ditxa?
donchs ja es un fet... ¡mon cor es juguet d' ella
y un juguet quan s' espatlla... se 'l trepitxa!

J. AYNÉ RABELL

FRAGMENT

D' UNA HUMORADA EN DOS ACTES

(PER ESTRENAR)

ACTE PRIMER

La escena representa... ¡casi no goso á dirho!... representa una sala. M' hi jugo 'l nas que 's pensan que això será una copia; donchs no, senyors; encar que de comedias n' hi ha moltas que comensan aixís, ab sala, no vol dir res; lo demés ja es ben meu, que consti!...

ESCENA PRIMERA

D. SILVESTRE y GENÍS

SIL.—Es dir, que ja está tot llest, ¿eh?
GEN.—Si, senyor.
SIL.—Y 'l teló, ja puja are?
GEN.—Sol, no senyor, pero estirant la corda si senyor
SIL.—Y las bambalinas, estan també?
GEN.—(*No comprenentlo*) ¡Bam...' ¿Com, com ha dit?
SIL.—Bambalinas.
GEN.—Y, ¿qu' es això?
SIL.—Alló vermell que penja!
GEN.—¡Ah! ja! vosté vol dir la patxina!
SIL.—(*Aixecantse si es que no estava dret*) ¡Que dius! La patxina?... que penja potser?...
GEN.—Si, senyor!
SIL.—Bravissim!... Pero, que no has vist may un teatro? ¿Ahont ho has vist que la barraca del apuntador fos penjada?

La venjan

—¡De primera!

—Vaig á fer preu.

—Queda per mi...

—La meva direcció.

—¿N' han donat gaire?

—Una pila de duros aixís

GEN.—Be, si;... peró... com que allí, en lo puesto qu' era posada casi tapava tot lo forat de fer comedia!...
SIL.—¡Ves, ves, animal! No fassis pas res mes: no 'n tenias prou encare en posarme las cadiras d' esquena á las taulas?...
GEN.—Veurá: alló era natural: com que jo sempre m' assento aixís!... (*S' assenta en una cadira, ab lo respaldo entre camas*)
SIL.—¡Avestrús! Pero, y las donas, home! Vesten, vesten y no fassis res mes, hi guanyaré!
GEN.—(Y jo també!) (*Se 'n cá per allá hont calgui.*)

ESCENA II

D. SILVESTRE.

No 'n puch sortir, no 'm puch refiar de ningú... pero es alló de que sarna *cuan* gusto, no pica. Fora matarme, si cada any pel meu sant, no pogués fer la comedia á l'

d' un artista

—...Aquell del aparador?

—Es del célebre pintor Roviralt.

—*Vislumbro* una bona propina.

—Ola company.
—(Que veig, es del meu rival!
¡¡Venjansa!!

—Vaja; *alanta*.

—¡¡¡Oh!!!

arcova; es la meva mania. Això 'm recorda aquell temps de la meva joventut, aquell temps que jo era 'l primer galan d' una companyía ¡que dich galan! lo barba, que se jo!... tot ho feya!... Fins pintava 'ls mamarratxos de la porta y tot; ¡vejin! Al Odeon vaig debutar, y al poch temps ja 'm coneixia tothom: me deyan en Silvestre, y Vermell de motiu. Aquet sobrenom me 'l van clavar algúns que van ficsarse en que, jo, en los mamarratxos, hi gastava molta mangra: ¡com no! si sempre tenia d' haverhi bassals de sang!... Si me 'n guarda d' éxits la cantonada aquella de la plassa de Sant Agustí!... si se n' havian esgarrat de parells de mans aplaudintme... ¡Com cambia tot!... are á n' aquella casa, cuan pican de mans es pera cridar al mosso!... Si cuan jo hi feya lo *D. Alvaro* ó la *fuersa* del *no si* alló s' ensorrava; com s' enten aixecar lo teló sis ó set vegadas'... vint ó trenta, si, senyors, si, si al últim m' hi asseya y tot pera saludar al públich!... Per xó, si, m' l avia costat molts cuartets, val á dirho' jo 't toch!.. Prou me 'n recordo: aquell que 'n donava més aquell se quedava ab los millors papers de los obras. Un paper d' un *protagonista* d' aquells que 's fan benvolguer del públich, costava cinch durets, y, li carregavan una pesseta per cada abrassada que tingués de donar á la dama: dama jove, s' enten, perque si un feya de Ciutti, la que té ab la Brigida, no 's pagava. Los traidors, si, aquestos cobravan, y á mes, los acompanyavan á casa seva, no fos cas que un d' aquells que cridan: ¡mata!; l' esperés pera clavarli un mal tanto. Hi havia certs papers, que tenian condicións especials, per exemple: 'l d' aquell patje de *La vida es suenyo* aquell que 'l tiran dalt á baix de la finestra; aquest paper, qui volgués ferlo, li costava trenta cuartos com una malla. fins á vint lo deixavan fer, pero ab la condició, de que s' havia de portar lo matalás pera caurehi..: Un paper d' un personatje que moris de debó en los primers actes, ab dotze ó setze cuartos se 'n sortia, jo tinch encare un amich, que 'l pobret la ballava molt magre y tenia molta afició al teatro, y, no li sobravan molt los cuartos, may podia fer altres papers qu' aquestos, may arribava viu al acte del casament ó siga 'l de brillar la ignocencia; vull dir l' ultim: Pobre Xinxola!...

Avuy me fá un paper de Sultán en la sarsuela qu' aquest vespre estrenarém en l' arcova. ¡Oh! será cosa bona y tots hi estém que ni pintats, ¡es clar! com que 'l senyor Anton nos va fer los papers á la mida de cada hu. . La sarsuela está escrita en castellá y feta que s' adabti á las mevas pocas cualitats gargantals y á la exigencia de la meva senyora, que va volguer que li fos un paper en que hi pogués lluhir los brassos. Ves quin caparitxo! pero ell se n' ha sortit; á ella li ha fet un paper d' una sultana pera que se li prestés á vestirse curta d' allá hont vulgui ella, y á mi, un paper d' un guerrero cristiá qu' al compareixer en escena, se disculpa per un cas que cantés malament, esplicant que vé d' una batalla, y qu' está que no pot dir faba. Aquet recurs me salvará. Los demés personatjes de la obra serán representats per altres amichs, que de bonas á primeras no varen ser tan exigents, fora de 'n Xinxola que va volguer que li fés un paper que fos ben descansat, que segués continuament: y me li va fer lo Sultán, que sempre está cama asi cama allá y qu' hasta cuan camina seu, perque 'l portan cuatre negrets á dalt d' un bayard.

Ara hi penso: pera portar lo bayard del *emperador sultán*, lo carboner va dirme que 'm faría pujar los seus cuatre noys sense rentarse la cara. Pero!... si son tant diferents d' alsada... l' un es alt, l' altre es baix... ¡bé! 'ls mes alts que s' ajupin y 'ls nanos que s' aixequin de puntetas... *Sin embargo!*... en Xinxola pesa bastant... y aquella meynada... 'm sembla qu' avans de que 'l sultán arrivi al trono, ja haurá caigut. Recursos no han de faltarmen may; vesteixo al porter, y .. ¡si! peró, y 'ls altres tres?... Bé! en ultim cas, que surti 'l porter sol y que porti al sultán á coll y bé: jo ja diré al senyor Antonet, que cambihi aquells versos que diuhen:

Cuatro negros llevan, señor,
A nuestro Gran Emperador.

y que hi posi... per exemple:

Un negro lleva... caballero,
al Emperador... á cuello y cordero.

¡Si! just! No!... si recursos no han de faltarmen may! ..

Y are... ja n' hi ha prou,
que no 'ls vindria de nou.

LAMBERTO ESCALER.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

MON ÚLTIM CANT

Mon últim cant ha de ser
lo cant mes bell ma vida;
Lo cant dolsench y enciser
d' una ánima amorosida.

Será una cansó festiu
tota plena d' amoretas;
com la cantan fent lo niu
las hermosas orenetas

Com la canta 'l rossinyol
ben omplerta de tendresa,
cada jorn, aixi que 'l sol
naix de flochs de boyra encesa.

Com la canta allá en la mar
á ràn d' onas la gavina,
com aquí l' sol cantar
entre salzers la cardina.

Cantaré lo nom mes bell
d' una verge, la mes bella,
per boqueta te un clavell;
per carona una poncella.

Son sos llabis plens de mel
com las flors qu' al bosch arrelan
tè 'ls ulls blaus, mes blaus qu' el cel
quan las boyras no l' entelan.

Per cabells te filets d' or
que l' oreig besant separa;
si be es molt hermosa, 'l cor
lo té mes hermós encara.

Lo seu nom encisadó
¡que jamay mon cor oblida!
será tota ma cansó;
la mes bella de ma vida

P. MONISTROL.

SERVEY DE FORA

SANT ANDREU DE PALOMAR.—Diumenge 25 del passat per la nit, en lo «Casino Andreuense» se posá en escena la preciosa tragedia *Mar y Cel*, en la que s' hi distingí notablement la estudiosa y simpática primera actriu, donya Adela Colomera; com també lo Sr. Vinyas en lo difícil paper de Said; siguent dignament secundats per los Srs. Novell, Cussó, Ayguasenosa, Dinarés, Anglí, Quintana y Riera.

Per final de festa, se representá la bonica comedia *¡Carambolas!* sent los héroes dels aplausos lo senyor Ayguasenosa y l' aixerit Sr. Dinarés.—P.

GRANOLLERS.—L' últim diumenge per la nit se representaren en lo teatro de «La Union Liberal» tres sarsuelas. La execució per part de la Sta. Romero, Srs. Miquel, Esplugas y mestre director Fiol, fou regular; notantse molt la falta de ensaigs. Aconsellém á la orquesta «La Catalana,» que no tenint temps suficient, no 's comprometi á tocar sarsuelas com las que se posaren en escena lo diumenge últim.

També verificá funció en lo mateix dia, la societat «Centro Católico.» Posáren en escena una comedia castellana y la sarsueleta *Lo Allotjat*, prenenthi part los germans Soto, Cunillera y Fernandez —C.

BADALONA.—En lo teatro Zorrilla diumenge se doná una representació de la sarsuela d' espectacle *De Sant Pol al Polo Nort*, per la companyía del conegut tenor Puig —P. R.

ARENYS DE MAR.—«Ateneo.» *Las Joyas de la Roser* va esser l' obra representada diumenge en aquesta important societat. L' execució fou molt aceptable per part de tots los aficionats.—P.

MANRESA.—Diumenge 25 per la tarde se doná un' altre representació de la sarsuela d' espectacle *De Sant Pol al Polo Nort*, per la companyía de D. Francisco Puig.—V. A.

TARRAGONA.—Diumenge se posá en escena en lo teatro Brumesch la sarsuela *Lo Allotjat*, essent molt aplaudits tots los executants. S' están ensajant las comedias *La Endevinayre* y *Jesús, Maria, Joseph*.

F.

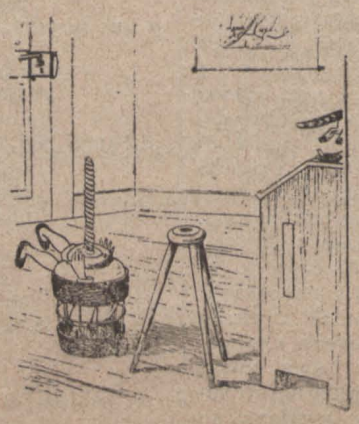

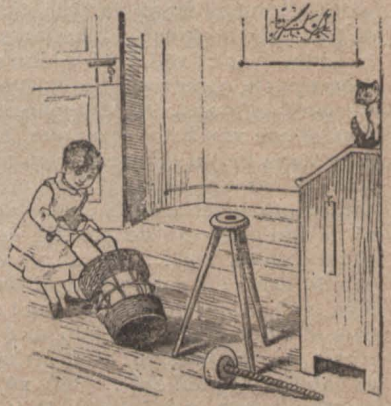

UN NOY TRAPASSER

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

AMOROSA

—

Brilla la lluna
en l' ample espay;
sota la parra
d' espés fullám
estém gojosos
dantnos las mans.
Aprop, la abella
brunzint vé y vá
vora las rosas
y 'ls lliris blanchs,
cuantas floretas
al jardi hi há.
Ellas la essencia
deixan xuclar
perque prou saben
que no es cap mal,
puig que la abella
mel ne fará.
—Aixís, m' aymia,
fem com ho fan
las flors y abellas
al mitj del camp;
tos vermells llabis
deixam besar,
qu' aixó, nineta,
no n' es cap mal.
Jo só la abella,
tu 'l lliri blanch;
d' eixas besadas
que plahuen tant,
per l' amor nostre
mel n' eixirá.

F. MARIO.

LO QUE DEU FERSE PER TENIR UN ROSER A LA TORRE

Comprarlo en lo temps present,

durlo á casa,

anar regant

y ab paciencia, y ensumant
veurán com los vá creixent.

TEATROS LOCALS

EGUEIX actuant la companyia de opereta italiana oferint variat repertori. *Il venditori di aucelli* y *Il Pompon*, han sigut del agrado del públich y objecte de lluhiment pera tots los artistas que hi prenen part. Per avuy está anunciat l' estreno del ball en dos actes *Coppellia*.

La novetat de la setmana en lo teatro Romea, han sigut lo benefici del primer actor senyor Goula y 'ls dos estrenos de que doném compte en lo lloch corresponent.

Al Tívoli, la notable companyia que hi actúa, no s' adorm sobre 'ls llaurers, com acostuma á dirse ja que ab tot y las bonas entradas que proporcionan *El húsar* y *Mis Helyett*, té en preparació l' estreno de diferentas obras que han de oferir aquella varietat d' espectacles á que tan aficionat es nostre públich.

Al Novetats s' están celebrant beneficis á diari ab resultats satisfactoris pels interessats ja que 'l drama *Jesús de Nazareth* continúa proporcionant molt bonas entradas.

El Duo de la Africana ha arrivat al Eldorado á las doscentas representacions, número que cap mes obreta del género havia lograt obtenir may.

La prempsa tota ha estat unánim en felicitar á don Anton Tutau per son zel en presentarnos las obras que mes cridan l' atenció en lo modernisme del art, aprofitant lo motiu del estreno de *Una quiebra*, drama de Bjornson. L' obra aquesta es d' una concepció dramática de primera, natural y habilment desenrotllada, sense tendencias simbolistas, respirantse en tot ell l' estudi real del assumpto y personatjes que la motivan. Per avuy está anunciat lo benefici del senyor Tutau ab l' estreno de. drama *L' Argolla*, del monólech *Un capitalista* y representació de *Lo marquéz de Carquinyoli*.

LABEUGUERA.

PENSAMENT

—

Lo bell pensament, es flor
que si en bon jardí es sembrada,
dóna al ferne la brotada,
fama del cultivador.

P. ROVELLAT.

NOVAS

Tal com anunciarem y allissonats per l' éxit obtingut, lo present número es extraordinari, preu 15 céntims y compost de periódich y folleti de las ¡16 primeras páginas! de la nova comedia de D. Juliá Carcassó *La Tornaboda*. Lo folleti present forma mitxa comedia justa, ja que aquesta obra quedará terminada ab los dos números següents, que com de ordinari, lo folleti d' ells será de vuit planas en cada un.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona

—Avuy al vespre en la Societat Clarís, tindrá lloch lo benefici del aplaudit aficionat D. Joseph March, posant en escena las obras *Lo Contramestre* y *Aucells de jardí*.

—Un distingit escriptor d' aquesta ciutat, está traduhint al catalá lo preciós drama que tan admirablement nos ha representat en sa última campanya l' eminent actor Novelli, denominat *Alleluja* original del jove autor italiá Marco Praga.

—La Seceió Recreativa de la Union Republicana, diumenge passat, al vespre, posá en escena, devant de numerós públich, las pessas *Los dós barbers*, *Lo testament del oncle*, *Una senyora sola* y *Als peus de costé*. La execució bona y molt aplaudida.

—Dilluns passat tingué lloch lo benefici del distingit primer actor Goula, veyentse ab tal motiu extraordinariament concorregut lo Teatro Romea.

També donará sa funció de benefici en lo Granvia lo simpátich actor Montero que lluhi sas variadas facultats en diferents géneros. La companyia de sarsuela dels senyors Lopez y Planas passá, ab motiu de deferencia, á donarhi una representació de la popular opereta catalana *Ki-ki-ri-ki*. La concurrencia sigué abundant.

—A Vilanova y Geltrú, ha debutat ab éxit la companyia de ópera italiana de la que 'n forman part las senyoras Tarsi, Olavarri y Werinez y los senyors Escorsell, Romeu, Ramis y Borras. La direcció á cárrech del Mtre. Puig.

—Aquest vespre tindrá lloch en lo teatro Granvia lo benefici del distingit director senyor Tutau, verificantse l' estreno del drama de D. Ignasi Iglesias *L' Argolla*.

—S' anuncian en lo teatro Romea l' estudi y próxim estreno de las obras *Miss Lila*, *Un assalt*, *Lo cor y l' ánima* y *Ell y ella en lo Parque*.

CUL DE SACH

—Escolta—diu lo marit á la primera dama—dilluns es lo teu benefici y vuy ferte un regalo. ¿Que vols que 't compri?

—¡Que se jo! Lo que tu vulguis.

—¡Ja ho sé! Mira, 't compraré un corte de pantalón.

—¡Y ara! Que vols que 'n fassi d' un corte de pantalón.

—¡Tonta!. . Será per mi.

COSTUMS ALEMANAS

Un ball de tarde.

ENIGMAS

Tarjeta

D. ORSOLA CID Y NEL

DAS.

Formar ab aquestas lletras lo nom d' un saynete catalá.

J. SELLÉS.

Geroglífich

X

K K

I

CANET

J REXA.

Las solucións en lo número proxim.

Solucions als enigmas insertats en lo número 112

XARADA.—Lla-gos-ta

Correspondencia

Anirá algo ó part de lo que han enviat los senyors: Martí Rovira, M. C. R., Rossendo Bertran, J. G. de Suarez, Joan Ribas Puigvert, Notari del Clot, Joseph Albers, Un A. Vendrellench, Antonet del Carril, F. Mario, Ramon Ferrer, Antonet del Vall y Antonet del Corral.

Lo demés no serveix.

AVÍS

Quedan vuit dias de temps pera la encuadernació de las obras publicadas en lo folletí.

Condicións las de costúm.

Barcelona—Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.